

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 35 [afstemning]:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om NATO's fremtidige udvikling].

Af Villy Søvnal (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 22/3 2002. Fremme af forespørgslen vedtaget 5/4 2002. Første del af forespørgslen (forhandlingen) foretaget 27/5 2002. Forslag til vedtagelse nr. V 76 af Villy Søvnal (SF). Forslag til vedtagelse nr. V 77 af Ulrik Kragh (V), Mogens Lykkefoft (S), Holger Gorm Petersen (DF), Helge Adam Møller (KF), Morten Helveg Petersen (RV) og Jann Sjørnsen (KRF)).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Forhandlingen er afsluttet, og vi går derfor straks til afstemning.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 77 af hr. Ulrik Kragh (V), Mogens Lykkefoft (S), Holger Gorm Petersen (DF), Helge Adam Møller (KF), Morten Helveg Petersen (RV) og Jann Sjørnsen (KRF) (se forrige møde) vedtoges med 104 stemmer (V, S, DF, KF, RV og KRF) mod 2 (EL); 9 (SF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 76 af Villy Søvnal (SF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 46:

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, arbejdsmarkedets-fondsloven, ligningsloven, pensionsbeskatningsloven og lov om en satsreguleringsprocent. (Ændring af Den Særlige Pensionsopsparring m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 9/1 2002. Første behandling 23/1 2002. Betænkning 24/4 2002. Anden behandling 14/5 2002. Tillæggsbetænkning 22/5 2002. Ændringsforslag nr. 1-3 af 23/5 2002 uden for tillæggsbetænkningen af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen)).

Der var ikke stillet ændringsforslag i tillæggsbetænkningen.

Uden for tillæggsbetænkningen var der stillet 3 ændringsforslag af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3 af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen) vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Kl. 13.05

Forhandling

Bjarne Laustsen (S):

Nu står vi her ved tredjebehandlingen og skal træffe en beslutning om noget, som har utrolig stor betydning for en masse mennesker i dette land, primært de dårligt stillede i vores land, og paradoksalt nok er det også mange kvinder. 62 pct. af landets kvinder, der arbejder ude i vores virksomheder og i den offentlige sektor, og hvor ellers de har deres gerning, vil fremover få forringet deres pensionsvilkår.

Helt nøjagtigt er det sådan, at kassedamen, rengøringsassistenten og hjemmehjælperen vil få ca. 50.000 kr. mindre på grund af den her om-

lægning, når de kommer frem til pensionsalderen, men ministrene vil få en 300.000-400.000 kr. mere i pension, når de kommer frem dertil.

Man kan synes, det er forståeligt, at der er nogle, der har et sådant synspunkt, at mere skal have mere, men hvis man ellers synes godt om solidaritet, så var det jo her, at man har muligheden for at vise, at man har et solidarisk element i sin tankegang og også i sin politik ved at lave den omfordeling, der ligger i SP-ordningen.

Det, der skete i pinsepakken, var jo netop, at man lavede en sådan konstruktion, da vi vidste, at der er en lang række grupper af ansatte, som har en lav løn, og vi ville tilgodese dem, når de kommer frem til pensionsalderen, for ikke at få et nyt pensionsproletariat. Derfor SP-ordningen.

Det, der er interessant, er selvfølgelig Dansk Folkepartis rolle i den her sag, for Dansk Folkeparti har ikke andel i pinsepakken, de har heller ikke andel i regeringens økonomiske politik, må man da formode. Der er ingen samfundsmæssig gevinst ved ikke at lave en omfordeling. Det er ikke sådan, at staten bliver rigere af, at ministrene får mere i pension, eller at den anden gruppe får mere i pension.

Derfor er det utroligt, at Dansk Folkeparti går med til, at det her lovforslag kan gennemføres, det parti, som har stået ude i forsamlingshusene op til sidste valg og sagt, at de ville værne om den lille mand og formodentlig også den lille kvinde. Vi kan i hvert fald se i dag, at det får den stik modsatte konsekvens, nemlig at på alle de her områder går det ud over dem, der er dårligst lønnede, de hårdt arbejdende ude på det danske arbejdsmarked.

Derfor skal jeg appellere meget kraftigt til Dansk Folkeparti om at komme op og fortælle, hvad det er, man har fået ud af at stemme for det her SP-lovforslag.

Jeg har jo set i dagspressen, at fru Pia Kjærsgaard på vegne af Dansk Folkeparti indrykker helsidesannoncer over alle de fremragende ting, man har fået igennem, hvad man har presset regeringen til. Men jeg har ledt længe og ledt forgæves efter et eneste sted, hvor der står noget om, at Dansk Folkeparti har formået at forringe pensionsvilkårene for 62 pct. af kvinderne og alle de dårligst lønnede i dette samfund.

Det er ikke noget, Dansk Folkeparti bryster sig af, og det tror jeg gerne. Jeg tror også, det ville være ganske uklogt, hvis Dansk Folkeparti vil indrykke en sådan annonce. Hvad har man fået ud af det? Ja, man påstår, man har fået nogle stramninger af udlændingelovgivningen osv.,

men det er altså de dårligst stillede i dette land, der har betalt på grund af Dansk Folkepartis politik, på grund af – det står der ude i højre side – at de har opnået nogle stramninger i flygtningelovgivningen.

Man skal da huske at fortælle ude på den enkelte arbejdsplads, ude i kantinen, ude i skurvognen om den fremragende indsats, Dansk Folkeparti har gjort i denne her sag. Det er da helt fantastisk, at man er i stand til at forringe vilkårene med bare et enkelt lille lovforslag og helt klart dokumentere, at Dansk Folkeparti er lønmodtagerfjendsk og ligesom regeringen også kvindefjendsk.

Måske har nogle overværet en socialminister, der ikke kunne svare på, hvorfor regeringen har lavet det her lovforslag med tilbagevirkende kraft. Altså man kan diskutere, om man skal bruge skatteelementer, kønsarbejdsdeling eller noget andet noget, hvis man skal ændre på forholdene i dette samfund, og det er jo en politisk diskussion værd, men her går man efter ejendomsretten til penge, som den enkelte havde regnet med at kunne få lov at beholde.

KL 13.10

Det viser sig nu, at de penge, folk har optjent i år 2001, og vi skal jo altså lige huske på, at regeringen kom først til den 27. november sidste år, de penge, 62 pct. af kvinderne havde optjent i hele år 2001, tager regeringen også og siger, nej, nej, her skal skam ikke foretages nogen omfordeling. Dem tager vi selv, dem beholder vi selv, så ministerpensionen kan blive lidt større, når vi kommer frem dertil.

Bare det enkelte år kan man ikke engang give kvinderne i dette land. Jeg synes, det er for groft at lave lovgivning med tilbagevirkende kraft. Det har ingen samfundsmæssigt økonomiske konsekvenser, undtagen at man tager noget fra dem, der er dårligt nok stillede i forvejen.

Det er konsekvenserne af det, og de, der er med til det her i dag, ja, de tager også den byrde på sig, og jeg vil love, at hvis vi får mulighed for det igen på et senere tidspunkt, vil vi indføre Den Særlige Pensionsopsparing igen til gavn for kvinderne, de ufaglærte og de lavestlønnede lønmodtagere i dette land. Det er et ganske udmærket princip, at man omfordeler her.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Efter denne lange svada fra hr. Bjarne Laustsen mod dette lovforslag, hvor der jo ikke var grænser for, hvilke ulykker der vil hagle ned over, jeg

tror, hr. Bjarne Laustsen stort set fik nævnt alle befolkningsgrupper i dette land – kvinderne, de fattige, alle mulige – vil jeg bare bede hr. Bjarne Laustsen bekræfte én ting for mig, nemlig at den ordning, vi nu indfører, er fuldstændig identisk med den ordning, som Socialdemokratiet selv indførte i sin tid, og som kun blev ændret, fordi SF og Enhedslisten tvang Socialdemokratiet til at gøre det i forbindelse med pinsepakken. Bare at bekræfte det skulle være meget let.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Socialdemokratiet har en ualmindelig dårlig sag. Det lovforslag, der er fremsat her, er lig med det lovforslag, som Socialdemokratiet fremsatte for 4 år siden. Dengang svarede den daværende socialdemokratiske ordfører på et spørgsmål, om der ikke var fordelingspolitik i det her:

»Jeg kan bekræfte systemet så langt, at når man indbetaler 1 pct. af sin indkomst, så vil der være forskel på, hvad forskellige individer indbetaler.« Og ordføreren sagde følgende: »Som udgangspunkt finder jeg det dog rimeligt nok, at man opsparer individuelt, og jeg mener, det er en logisk følge af et system, hvor man siger, at alle opsparer 1 pct. af deres indkomst, at der vil være forskel på, hvad folk sparer op.«

Hvad har ændret sig på de her 4 år?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg bliver altid så beæret, når en socialdemokratisk ordfører vælger at bruge ca. 80 pct. af sin talletid på Dansk Folkeparti, for det viser jo selvfølgelig lidt om, hvordan stillingen er, og det er udmærket i en fodboldkamp, når man kommer til halvlæg, at det ser helt godt ud, og at modstanderen derfor skal bruge så mange kræfter.

Sagen er jo, når man kigger på det her, at det er lidt utroligt, at en socialdemokrat kan hidse sig voldsomt op over det her. Altså sagen er, at den ordning, der nu bliver indført, er præcis den ordning, der blev indført under socialdemokratisk ledelse tilbage i slutningen af 1990'erne, og hr. Bjarne Laustsen ved jo også udmærket godt, at det er det, der sker her.

Når Dansk Folkeparti er gået med til det her under nogle forudsætninger, som også står klart og også har været nævnt under nogle tidligere debatter, jamen så er det jo bl.a., fordi vi mener, at vi skal slå fast, at det her er en konjunkturbestemt ordning. Det vil sige, at det også er en ordning, som bør forsvinde på et tidspunkt, altså

det tvangselement, der er i den her ordning, skal ikke få lov til at løbe uhindret fremefter. Det er det ene punkt.

Det andet punkt, der har været vigtigt for os, er, at enten taler man om en opsparingsordning, eller også taler man om en skat. Det, denne her ordning blev ændret til i 1998 i forbindelse med pinsepakken, var jo, at man lavede den til en skat, hvor vi synes, det er reelt nok, at man snakker om en opsparingsordning.

Hvordan er en opsparingsordning karakteriseret? Ja, den er karakteriseret ved, at det, man indbetaler, får man også ud med renter. Det er det, det her handler om, og så er det altså en ordning, som den socialdemokratiske ledede regering i sin tid indførte tilbage i 1997.

Kl. 13.15

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bjarne Laustsen får nu lov at svare på de tre indlæg.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne svare hr. Lars Barfoed, at der var i hvert fald to grupper, jeg ikke nævnte. Den ene var regeringen, der ikke ville tabe på det her, den vil tværtimod vinde, og 38 pct. vil jo så også vinde, når der er 62 pct., der sætter til, sådan må det jo være. Så de to grupper har jeg ikke nævnt.

Så vil jeg gerne sige, at det var jo, hvad der var muligt i 1997 at komme igennem med med hensyn til Den Midlertidige Pensionsopsparing. Der kunne ikke nås mere. På det tidspunkt havde Venstre og De Konservative samme holdning, som de har i dag, nemlig at de ikke ville være med til at lave omfordeling. Det var jo klart, at ved førstkommande lejlighed, vi fik mulighed for det, ville vi ændre på det forhold. Det fik vi som sagt i 1998 sammen med gode venner, hvis det er i orden, jeg bruger det udtryk.

Til hr. Flemming Oppfeldt, som taler meget om, hvad der er sket i de 4 år: Ja, der skete jo det i 1998, at der var mulighed for et andet flertal. Det er politik. Det er realpolitik, at hvis man kan lave en politik, der tilgodeser nogle i vores samfund, som efter ens politiske overbevisning har behov for det, ja, så kan Folketinget træffe en sådan beslutning, og det er lige nøjagtig det, der er sket i den sag her.

Det, der er problematisk, er, at både hr. Flemming Oppfeldt og hr. Thulesen Dahl jo ikke på deres partiers vegne har noget som helst forslag til, hvordan man kan ændre på de her ting. Man

anerkender fuldt ud, at kvinderne er dårligere lønnet end mændene osv., men man har ingen forslag til, hvordan man kan gøre noget ved det.

Man erkender fuldt ud, at der er en ulighed på de her områder, når folk kommer frem til pensionsalderen. Jeg kan sige til hr. Thulesen Dahl, at når jeg nævner de hårdtarbejdende, er det selvfølgelig, fordi det er dem, Dansk Folkeparti appellerer til, men det var ikke positivt den her gang, det var meget negativt endda. Jeg synes jo, at hvis Dansk Folkeparti vil noget på de her områder, ja, så skulle de se at finde sig nogle andre venner, for man gør i hvert fald mere skade end gavn med det her lovforslag.

Det, der er interessant, er, at man endnu en gang må spørge Dansk Folkeparti, hvad det egentlig har at byde på. Vi kan se, at samtlige de lovforslag, der er kommet, og især det om barslen, hvor folk fik 14 ugers ekstra barsel uden beregning, er forslag fra samme skuffe.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Flemming Oppfeldt for en kort bemærkning. Vi er stadig ved korte bemærkninger til hr. Laustsen. Senere kommer ordførerne.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Vi prøver at ændre en SP-skat til en SP-opsparing, en opsparing, som mange mennesker er interesseret i. Jeg synes, Socialdemokratiet opfører sig fuldstændig utroværdigt i denne her sag, for den socialdemokratiske ordfører sagde fra talerstolen for lidt siden, at det var i 1997, at det var som et led i et kompromis osv., og at i 1998 var der en ny situation.

Jeg refererede til, at det lovforslag, den daværende regering fremsatte i 1998, er lig med det lovforslag, der ligger i dag, og jeg refererede til den ordførertale, den daværende ordfører holdt, hvor en begejstret socialdemokratisk ordfører forsvarede det lovforslag, som vi andre forsvare i dag. Intet har ændret sig fra 1998 til år 2002, bortset fra at Socialdemokratiet er blevet opposition.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bjarne Laustsen går jeg ud fra ønsker ordet. Derefter er det formentlig hr. Oppfeldt som ordfører.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Ud fra en given forudsætning kan det da være ganske fornuftigt, at hvis man har indbetalt et eller andet beløb, så får man det tilbage med renter. Det var jo det, hr. Ole Hækkerup svarede engang i sin tid, og det var også fint nok.

Alle politiske partier, selv social- og ligestillingsministeren, har i dag sagt her: Vi er meget opmærksomme. Beskæftigelsesministeren har sagt: Vi er meget opmærksomme, nu skal der også til at ske noget på de her områder med lønstatistik, pension osv. Der kommer jo bare ingen forslag.

Derfor var SP i sin grundsubstans et meget, meget godt forslag, der løste et problem, således at vi ikke om nogle år fik et nyt pensionsproletariat i Danmark, fordi der var den store forskel i lønnen. De andre lovforslag med barsel, deltid, manglende lønstatistik osv. fører alle sammen i samme retning. Når man så lægger lovforslag nr. L 46 oveni, så bliver det meget, meget værre, og det har også den der skævhed i sig, at det er kvinderne, det går mest ud over.

Derfor var der rimelighed, må jeg sige til hr. Oppfeldt, i, at vi i 1998 lavede Den Særlige Pensionsopsparing og tog lidt fra de rige og gav til de fattige. Det er god socialdemokratisk politik; det vedstår vi gerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Flemming Oppfeldt som ordfører.

Flemming Oppfeldt (V):

Der skete ikke ret mange ting fra 1998 og til år 2002, men en af de ting, der skete, var, at der blev gennemført dette her indgreb med pinsepakken i 1998 og siden hen med efterlønsreformen, og begge disse indgreb har påvirket de fremtidige pensionisters vilje til at spare op.

Kl. 13.20

Det viser en undersøgelse udarbejdet af Finansrådet, en interviewundersøgelse ved et anerkendt interviewinstitut. Man gennemførte for 2 år siden en sådan undersøgelse, og der spurgte man: Har pinsepakken og efterlønsreformen forøget eller forringet lysten til at spare op til pension? Kun 4 pct. af de adspurgte lønmodtagere sagde, at disse to indgreb har øget deres vilje til at spare op, 29 pct. af de adspurgte sagde, at den slags indgreb havde forringet deres vilje og lyst til at spare op.

Det bringer os på den tanke, at når vi opererer med pensionsopsparing i Folketinget, skal det

være ægte pensionsopsparinger. Når man indbetaler noget, skal man da også have det udbetalt.

Det er baggrunden for den ændring, der kommer med forslaget her, en ændring, der var identisk med det, Socialdemokratiet hidtil har stået for, men som det ikke står for længere. Det er en retfærdig ordning, man ved, man sparer op, det er ikke en skat, og man får pengene tilbage igen. Hvis man er rengøringsmand eller rengøringskone og knokler og tager overarbejde og tjener lidt mere ekstra, så skal man ikke straffes, og det er det, lovforslaget her siger.

På alle punkter er lovforslaget retfærdigt. Det belønner dem, der får lyst til at spare op, og det skulle egentlig også give flere mennesker lyst til at spare op i det hele taget.

Når vi spørger hinanden om, hvad med kvinderne og deres pensionsopsparing, så må vi sige: Udgangspunktet må vel være, at vi skal give folk lyst til at spare op frivilligt, det vil være det allerbedste ligestillingsinitiativ, der kan findes.

Så Venstre er glad for, at vi i dag kan få ændret SP-skatten til en SP-opsparing.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg har tre korte bemærkninger, fru Mette Frederiksen, fru Marianne Jelved og fru Pernille Rosenkrantz-Theil, og derudover har jeg noteret hr. Bjarne Laustsen og hr. Lars Barfoed op for korte bemærkning.

Først fru Mette Frederiksen.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg kan sådan set godt forstå, at både hr. Lars Barfoed og nu også hr. Flemming Oppfeldt har utrolig travlt med at kigge tilbage og henvise til, hvad der skete i 1990'erne.

Det er sådan set også et sørgeligt lovforslag, vi tredjebehandler i dag. Det er et lovforslag, som gør, at den hårdtarbejdende, lavtlønnede skal indbetale uden at få ret meget til gengæld, det er et lovforslag, der gør, at eksempelvis hr. Flemming Oppfeldt med en rimelig god folketingshyre får meget mere fortjeneste end alle mulige andre, og det er et lovforslag, som med social- og ligestillingsministerens egne ord er, kan man sige, til skade for ligestillingen mellem mænd og kvinder, fordi det vil ramme kvinder, især lavtlønnede kvinder.

Nu brugte hr. Flemming Oppfeldt selv ordet retfærdigt om det lovforslag, vi behandler her i dag. Jeg skal derfor bare spørge ordføreren: Er

det i Venstres optik retfærdigt, at der skal så at sige stoppes for omfordelingen fra dem, der tjener meget, til dem, der tjener lidt, og er det retfærdigt, at kvinder, som igennem hele arbejdslivet tjener mindre end mænd, også skal have en dårligere alderdom rent økonomisk?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Der lykkedes det alligevel hr. Oppfeldt at provokere en radikal.

Når Venstres ordfører fra denne talerstol refererer undersøgelser, der påstår noget, som nyere undersøgelser dementterer voldsomt, så stikker der noget under stolen, så er det, fordi Venstre godt ved, at det forslag, de nu vedtager, er meget, meget dårligt begrundet.

De allernyeste tal, der er kommet af effekten af pinsepakken på opsparingsviljen i Danmark, er meget, meget anderledes end dem, hr. Flemming Oppfeldt kom med for et øjeblik siden heroppefra. Aldrig nogen sinde har danskerne sparet så meget sammen som efter pinsepakken, over 60 mia. kr. om året stiger det med.

Men hr. Oppfeldt sagde noget ganske interessant, nemlig at man skal have lyst til at spare op: Betyder det, at Venstre vil afskaffe folkepensionen og ATP?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil for en kort bemærkning til hr. Oppfeldt.

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det, der skete tilbage i 1998, var, at Socialdemokratiet medgav, at vores – altså Enhedslistens og SF's – forslag til den sociale pensionsopsparing ville være en forbedring af vilkårene for de fattigste i Danmark, og derfor gik Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre med til det forslag.

For meget kort tid siden, under 1 time siden, erkendte socialministeren, at lige nøjagtig det her forslag får konsekvenser for kvinder i det her land og vil give en skævvridning af pensionen. Det var det samme, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre erkendte i 1998, og de gik med på vores model, fordi de ikke kunne være med til den skæve udvikling.

Socialministerens konsekvens af præcis samme erkendelse er at rende i den stik modsatte retning. Socialministerens konsekvens er at gøre den asociale model permanent. Jeg vil gerne

spørge hr. Flemming Oppfeldt, om han er enig med socialministeren i den vurdering i stedet for som Socialdemokratiet at skifte hest til den meget mere solidariske ordning, som Enhedslisten og SF havde foreslået.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil godt sige til fru Marianne Jelved, at det, der interesserer Venstre, jo ikke alene er, om de, der er vant til at spare op, sparer mere op. Det er også at introducere opsparingsbegrebet for dem, der ikke er vant til at spare op, for dem, der ikke har den tradition, og som opfatter politik og indgreb og skat med en vis mistillid.

Der mener vi ikke, at dette her er befordrende for at øge opsparingen, og det giver denne undersøgelse, jeg refererede til, som Finansrådet havde udgivet, også udtryk for, og der er stadig væk mange mennesker, der ikke sparer op til deres pension i dag. Så skal vi gøre en indsats for, at flere skal spare op til pension, skal vi lave opsparingsordninger og ikke skatteordninger.

Det er i virkeligheden også svaret til Enhedslistens ordfører: Det drejer sig ikke lige bare teknisk om selve forslaget; det drejer sig om den holdning, der ligger bag forslaget, nemlig at vi gør det mere attraktivt at spare op, vi kalder ikke opsparingen skat, og vi bruger den heller ikke som en skat.

Så vil jeg i øvrigt også lige sige hurtigt til den radikale ordfører: Nej, Venstre går ikke ind for at afskaffe folkepensionen, tværtimod, og heller ikke ATP.

Til fru Mette Frederiksen fra Socialdemokratiet vil jeg sige, at det her er en retfærdig ordning, fordi man får det tilbage, som man indbetaler; man bliver altså behandlet individuelt og ikke som del af en stor statskasse.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg blev jo knap nok færdig som ordfører før, men så kan jeg jo så benytte lejligheden til at stille et spørgsmål til hr. Flemming Oppfeldt, så får vi da rettet op på det på den måde her.

Hr. Flemming Oppfeldt sagde faktisk til mig som ordfører, at man kunne dokumentere, at lysten til at spare op var blevet mindre siden pinsepakken og efterlønsreformen. Så vil jeg godt spørge hr. Flemming Oppfeldt, om ikke det er korrekt, at den samlede opsparing, pensionsformue osv., er vokset betragteligt, og at folk faktisk aldrig nogen sinde har sparet så meget op,

som de gør i dag. Det element, vi lavede om i pinsepakken, var, at de, der betalte topskat, ikke mere kunne fradrage det højeste beløb, når de puttede penge ind på en kapitalopsparing. Er det ikke korrekt, at det er sådan, det hænger sammen? Vi lavede en fuldstændig ligestilling på det her område.

Man brugte udtrykket, at de hårdtarbejdende kvinder, det kunne være en rengøringsassistent, skulle jo også have lov at beholde deres egen pension. Hvor mange rengøringsassistenter, hjemmehjælpere, kassedamer kender hr. Flemming Oppfeldt, der er kommet op på det omfordelingsbeløb, der hedder 265.000 kr.? Der er plads til masser af overarbejdstimer, inden man nogen sinde når det tal der. Det er selvfølgelig derfor, regeringens egne tal også dokumenterer, at 62 pct. af kvinderne bliver straffet ved den lovændring her.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har stor respekt for, at Venstre gerne vil bidrage til at give dem, hr. Oppfeldt kalder de opsparingsvante eller noget i den retning, dem, der ikke har tradition for opsparing, en håndsrækning, så de kommer ind i sådan en gænge.

Men hvad i alverden har det med den ændring af fordelingspolitikken, som ligger i lovforslaget, som vi nu desværre vedtager, at gøre? Jeg går ud fra, at Venstres ordfører er enig med mig i, at de, der sparer relativt mindst op, af mange forskellige grunde er dem med de relativt laveste indkomster. De skal stadig væk indbetale 1 pct. af deres løn; de vil bare fremover få mindre ud af det, end de gør med den ordning, som er gældende, indtil det her lovforslag desværre bliver vedtaget.

Så hvori består den håndsrækning, der skulle fremme lysten til opsparing for dem, der har indkomster under 265.000 kr.?

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Vi gør det attraktivt at spare op, sagde hr. Flemming Oppfeldt. Altså det er da en hån mod alle de mennesker, der i fremtiden mister 82.000 kr. som pensionister. »Vi gør det attraktivt at spare op.« Jeg ved ikke, hvad det er for nogle briller, det her lovforslag bliver læst med.

Hr. Flemming Oppfeldt siger, at man får det tilbage, som man har indbetalt. Jamen vil hr. Flemming Oppfeldt ikke give mig ret i – jeg har

det stående i et svar fra beskæftigelsesministeren på spørgsmål 29 fra Arbejdsmarkedsudvalget:

»Pr. 1.000 kr. af indkomsten, som skatteyderen binder op i en af opsparingsordningerne, skal der derfor ikke betales indkomstskat på 388 kr. og 597 kr. af det indskudte indkomstbeløb for henholdsvis en lavtlønnet og en højt lønnet.«

Ministeren har altså indrømmet i det her svar, at man ikke får det ud, man har betalt ind. Den lavtlønnede betaler langt mere og får relativt mindre udbetalt.

Det er ikke noget med, at Venstre og De Konservative har lavet en ordning, hvor man får det samme ud, som man har betalt ind, og at det er et individuelt princip. Vel er det da ej, det er da et spørgsmål om, at de, der tjener mest i det her land, også i fremtiden får mest ud af denne her ordning, og i øvrigt betaler de mindst ind til den.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Enhedslistens ordfører spørger mig, hvilke briller det her lovforslag er læst med. Jeg vil bare sige, at jeg har læst det med socialdemokratiske briller eller rettere sagt 4 år gamle socialdemokratiske briller. Der blev dengang sagt, at dette forslag var et rimeligt forslag. Det sagde Socialdemokratiet for 4 år siden.

Enhedslisten refererer til et svar fra ministeren. I virkeligheden kan man læse ud af det svar, at de, der betaler den højeste skat i dette land, selvfølgelig er dem, der har de højeste indkomster. Det er også rimeligt, at vi har en fordeling via vores skatter. Man burde jo i virkeligheden sige: Godt, godt, så indrømmer vi, at det her er en del af vores skattesystem, og så behøver vi ikke diskutere det her længere. Men så længe man ikke vil indrømme, at det her er en del af skattesystemet, må man acceptere, at vi vil føre det over til et opsparingssystem. Det er sådan set bare det, der er vores ærinde.

Den radikale ordfører spørger: Hvordan er fordelingspolitikken i det her? Til det vil jeg bare sige, at hvis jeg sparer op til noget, vil jeg godt have, at det ligesom er en slags sparebog, jeg har; jeg ved, hvad det er, jeg sparer op til, og jeg sparer op til en ordning til min egen konto og noget, jeg kan tjekke af. Men sådan er det jo ikke i dag. Den endelige opsparing afhænger af en eller anden stor maskine, der skal sidde og fordele de her penge, og det synes jeg ikke er en betryggende og rimelig måde, specielt ikke over for

dem, der er opsparingsuvante; de skal vide, at det ikke er noget, staten stikker sine fingre i.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Hr. Flemming Oppfeldt taler om incitament til at spare op, og jeg kan forstå, at logikken i Venstre er blevet sådan, at jo mindre, man tjener, jo mindre skal man have udbetalt, og det skal så være incitamentet til at spare op. Jeg tror ærlig talt, at der er grund til i Venstre at revidere det synspunkt. Det er i hvert fald et interessant synspunkt.

Så får vi også at vide i dag, at lavtlønnede selv må sørge for at spare op. Man må selv igennem sit arbejdsliv sørge for at prioritere. Men jeg vil gerne spørge hr. Flemming Oppfeldt: Hvad skal man egentlig spare op af?

Jeg aner ikke, om hr. Flemming Oppfeldt er klar over, hvilke lønstrukturer der er på det danske arbejdsmarked, og hvad det vil sige eksempelvis at være lavtlønnet igennem et helt liv. Jeg skal bare sige til hr. Flemming Oppfeldt, at det at spare op ikke nødvendigvis er nogen let sag.

Jeg vil også gerne sige til hr. Flemming Oppfeldt, at definitionen på retfærdighed synes jeg stadig væk er noget betænkelig. Det her lovforslag handler først og fremmest om fordelingspolitik, og jeg synes kun, vi i debatten i dag har fået bekræftet, at det, regeringen her gennemfører, er et lovforslag, der gavner dem, der har i forvejen, og skader alle dem, der ikke har.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

I sidste uge var hr. Flemming Oppfeldt og undertegnede til et møde i Arbejdsmarkedsudvalget, hvor vi havde kaldt på ligestillingsministeren for at få vurderet den ligestillingsmæssige konsekvens af det her lovforslag. Og der sagde regeringen: Vi vil ikke gøre noget, når det drejer sig om skat, men vi vil gerne finde ud af noget på kønsarbejdsdelingen.

Kl. 13.35

Er Venstre enig i det synspunkt, at hvis man skal gøre noget for at ændre på uligheden, skal man gøre noget ved kønsarbejdsdelingen? Hvad er det for nogle forslag, Venstre har i bagagen for at rette op på, at kvinderne har mindre i pension, mindre i løn osv.?

Når vi taler om fordelingspolitikken, vil det også være ret interessant at høre om de hårdtarbejdende kvinder, som vi nu har kunnet konstatere for de flestes vedkommende arbejder til en

lav løn: Hvad vil man egentlig gøre for at hjælpe dem op? Hvis de ikke skal have pension, er det så løn, eller hvad er det for nogle instrumenter, man vil bruge? Vi kan jo også konstatere, at lønstatistikken er fjernet for dem.

Man siger, det skal være sådan, at det, man har sparet op, får man også ud igen. Problemet er jo lige nøjagtig for de tre grupper her, at de mangler noget at spar' op ouw, som man siger oppe i Vendsyssel.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Marianne Jelved for sin tredje og sidste korte bemærkning, og det samme gælder for fru Pernille Rosenkrantz-Theil, som vi tager med også.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg er helt parat til at sige, og det har jeg i øvrigt sagt tidligere under andre debatter om det samme emne: Det Radikale Venstre er helt på det rene med, at det her er en del af skattesystemet. Så hvis det er et spørgsmål om at give det et andet navn, så er vi helt med.

Det er i virkeligheden dermed også inkonsekvent, at VK-regeringen fastholder denne her ordning, selv om den ændres fordelingspolitisk. Når vi har holdt fast i den og har lavet den fordelingspolitisk, er det, fordi vi dermed kan bidrage til at mindske nogle stigende kløfter rent økonomisk imellem kommende pensionister inden det tidspunkt, hvor alle er dækket af arbejdsmarkedspensionsordningerne.

Det problem vil Venstre og De Konservative ikke bidrage til at løse. Derfor får fremtidige samfund et problem. Det problem skabes nu, når man trykker på den grønne knap. Vi noterer os, at V, K og Dansk Folkeparti tager det her ganske køligt. Det vil blive husket, og det vil blive ændret med et andet flertal.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil for en kort bemærkning – også den sidste korte bemærkning til hr. Oppfeldt.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg er fløjtende ligeglad med, om man kalder det det ene eller det andet, om man kalder det opsparing, om man kalder det en skat, eller hvad man gør. Det, jeg er interesseret i, er ikke, hvad man kalder det, det er da konsekvenserne for

pensionisterne, det er da konsekvenserne for den almindelige dansker, det drejer sig om. Det er da ikke et spørgsmål om, hvorvidt man kalder det det ene eller det andet, og at nu skal man erkende, om det er en skat eller det ikke er en skat.

Det, der skal erkendes i det her tilfælde, er, at de fattigste i Danmark i fremtiden får mindre i pension. Det er konsekvensen af det her forslag.

Konsekvensen af det her forslag er også, at 62 pct. af kvinderne i det danske samfund i fremtiden får mindre i pension. Det er da det, vi diskuterer i dag. Det er det, folk kan mærke ude omkring i samfundet.

Og så vil jeg gerne have hr. Flemming Oppfeldt til at erkende, at det her jo ikke er et spørgsmål om, at folk får det samme ud, som de har betalt ind. Nej, for de allerlavest lønnede i det her samfund er det sådan, at de skal betale mere ind, end de rige skal betale ind, for at få et mindre beløb ud. Det fremgår jo af svaret fra ministeren. Det må hr. Flemming Oppfeldt da kunne erkende er rigtigt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Flemming Oppfeldt. Da der har været fire korte bemærkninger, får hr. Oppfeldt lige en lille smule mere tid til at svare.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil være meget glad for at trykke på den grønne knap om lidt, for så bidrager jeg til at skabe mere tryghed om opsparing i Danmark.

Hvis vi vil introducere nogle nye grupper til opsparing, skal vi vel ikke operere med en lov, som har en eller anden fordelingsnøgle, 62/38 pct. – den kan jo ændres til 40/60, 42/et eller andet – for så bliver folk utrygge med hensyn til: Hvad kan politikerne gøre fra år til år? Det er den utryghed, vi skal have væk. Der skal være respekt om et opsparingsystem, og det er det, vi skaber med denne her ændring. Der er ikke nogen, der kommer til at miste noget i forhold til det, de indbetaler.

Det er rigtigt, at vi skal lave fordelingspolitik; det skal vi over vort almindelige skattesystem, og det skal vi også over vort sociale system. Der er ikke nogen vaklen hos Venstre her.

Jeg vil slutte af med at citere det bedste, der er sagt fra talerstolen i lang tid. Jeg vil bare citere den daværende socialdemokratiske ordfører, som i 1998 – Folketingstidende 1997-98, 2. sam-

ling, side 1568 – sagde om et forslag med samme indhold som det, vi behandler her i dag:

Kl. 13.40

»Som udgangspunkt finder jeg det dog rimeligt nok, at man opsparer individuelt, og jeg mener, at det er en logisk følge af et system, hvor man siger, at alle opsparer 1 pct. af deres indkomst, at der vil være forskel på, hvad folk når at opspare.«

Her har vi ikke en socialdemokratisk ordfører, som er presset af de politiske omstændigheder, men vi har en socialdemokratisk ordfører, som af hjertet mener, at dette forslag er det rigtige forslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bjarne Laustsen for sin tredje og sidste korte bemærkning til hr. Oppfeldt.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Nu har vi hørt hr. Flemming Oppfeldts definition af tryghed. Jeg tror ikke, at de 62 pct. af kvinderne, der måtte lytte til denne debat, føler sig trygge ved hr. Flemming Oppfeldt, for de har lige mistet pension, så det er en mærkelig form for tryghed.

Jeg vil godt spørge hr. Flemming Oppfeldt: I L 46, bilag 29 – det er et offentligt papir, det var det, ligestillingsministeren brugte i forbindelse med samrådet – står der:

»Spørgsmålet er i imidlertid, om man skal rette op på den ulige fordeling af indkomst gennem pensionen eller rette op på de ulige forhold på arbejdsmarkedet, bl.a. kønsarbejdsdelingen. Det er regeringens opfattelse, at det er den sidste model, der skal arbejdes med.«

Det er i modstrid med det, hr. Flemming Oppfeldt lige sagde her. Der blev sagt, at det kunne man gøre over skattesystemet. Det er det, ministeren siger nej til her.

Hvad er det egentlig for nogle forslag, Venstre har til at ændre på uligheden på arbejdsmarkedet både i forhold til mænds og kvinders løn og pension? Man gør det modsatte her i forhold til L 46: Hvad er det for nogle forslag, Venstre har, som de kunne bibringe nationen og kvinderne i dag for at øge trygheden, i stedet for at man tager noget fra dem?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker hr. Oppfeldt ordet? (*Ophold*). Det gør han ikke.

Så skal vi til at finde ud af, hvem der så er ordfører. Det må blive hr. Lars Barfoed. Det er med at gøre det rigtigt.

Lars Barfoed (KF):

Med det lovforslag, som vi nu vedtager, kommer der igen orden i tingene. Det skal kunne betale sig at gøre en ekstra indsats, og det skal kunne betale sig at spare op.

Derfor skal man selvfølgelig også have de penge, man sparer op på en pensionskonto, tilbage igen til sig selv med renters rente. Alt andet ville være urimeligt. Det er uretfærdigt, og det er ødelæggende for drivkraften i vores samfund at tvinge folk til at dele deres pensionsopsparing med andre, så alle får det samme, uanset hvad de har indbetalt.

Den ordning, som Socialdemokratiet ønsker sammen med SF og Enhedslisten og mærkeligt nok også Det Radikale Venstre, er den rene socialisme. Hr. Bjarne Laustsen indlæg her i dag synes jeg har vist, at Socialdemokratiet fortsat er et parti, der hviler på et klart socialistisk grundlag, og det er sådan set meget godt, for så ved vi jo, hvad vi har at gøre med: En socialistisk regering i det her land, som vi har haft indtil for et halvt år siden, eller en liberal-konservativ regering? Der er forskel på det at være socialist og det at være konservativ. Det viser debatten her i dag med al tydelighed.

Derfor er det også helt naturligt, at den nye liberal-konservative regering sikrer, at det igen kan betale sig at spare op i dette land.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Nu er socialisme jo mange ting. En af dem er bl.a. at være med til at omfordele i samfundet, at tage fra dem, der måske har lidt mere end gennemsnittet, og der har fordelingen så været sådan, at grænsen ligger omkring de 265.000 kr. Alle, der tjente over 265.000 kr., har bidraget til dem, der tjente mindre. Det er måske ikke lige hr. Lars Barfoeds kernevælgere, men derfor kan man jo godt have i sin optik, at man kan være med til at give noget til nogle, der ikke har så meget. Det kan man selvfølgelig gøre i pensionsopsparingsøjemed, men man kan også gøre det i forhold til at få udarbejdet lønstatistik og en lang, lang række andre ting.

Jeg kan bare se, at på den korte tid, hr. Lars Barfoeds parti har været med i regeringen, er det for det første lykkedes at sætte et komfortabelt flertal over styr, og for det andet har man også

ødelagt pensionsmulighederne for kvinderne her i landet.

Det, anken går på, er, at der er en skæv balance i det her, hvor man tager fra dem, der har det dårligst, dem, der har mindst, og giver det til de rige. Det er så forskellen på socialdemokratisk og konservativ politik, kan jeg forstå.

Kl. 13.45

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal bekræfte, at forslag, der kommer fra SF og især Enhedslisten, har det med at være socialistiske i deres karakter. Det vil jeg da gerne slå fast her fra talerstolen.

Det er sådan, at det forslag, vi taler om, og som er socialistisk i sin karakter, vil give de mennesker, der får mindst i pensioner, mere i pension. Det forslag, som er af konservativ karakter, vil give de folk, som får mindst i pensioner, mindre i pension. Det er forskellen på konservatisme og socialisme; det er korrekt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det var vist en konstatering.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg må sige, at fru Pernille Rosenkrantz-Theils bemærkninger sådan set ikke giver mig anledning til modsigelse. Vi er da fuldstændig enige om, at det er forskellen.

Forskellen er simpelt hen, at vi Konservative mener, at det er i orden, at der er nogle, der tjener mere. Hvis de så også sparer mere op af det, de tjener, skal de selvfølgelig også have mere tilbage i pension, for de har sparet mere op; sådan må tingene hænge sammen. Det er helt nødvendigt for at sikre drivkraften i et samfund, og det er også det eneste retfærdige. Sådan mener vi Konservative. Socialister mener så noget andet. Det har fru Pernille Rosenkrantz-Theil beskrevet, og jeg er sådan set stort set enig i beskrivelsen.

Hvad angår hr. Bjarne Laustsen, vil hr. Bjarne Laustsen jo gerne fremstille tingene, som om socialister har fortrinsret til at ville gøre noget for de svage i samfundet, men sådan hænger tingene jo ikke sammen, vil jeg gerne sige til hr. Bjarne Laustsen. Tværtimod vil jeg jo hævde, at min gode vilje til at gøre noget for de svage i samfundet egentlig ikke er større end hr. Bjarne Laustsens – det tror jeg såmænd ikke – men min påstand vil til gengæld være, at den liberal-konser-

vative tankegang, som denne regering står for, langt, langt bedre er i stand til i sidste ende at sikre de svage i samfundet end en socialistisk tankegang, som den tidligere regering bestående af Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre stod for, for den ødelægger drivkraften i samfundet og udhuler dermed i sidste ende velstanden i samfundet. Vi vil skabe velstand i samfundet ved at sørge for, at der er drivkraft i samfundet, og det bliver der altså ikke, hvis man siger til folk, at de skal dele deres pensionsopsparing med andre, så alle får det samme, uanset hvad de har indbetalt.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Nu kan jeg så forstå, at en liberal tankegang står for egoisme og at være sig selv nok og rage til sig. Det er helt i orden.

Men hvem er det egentlig, der har gavn af alle de forskellige lovforslag her?

Jeg spurgte i sidste uge den konservative ordfører – og det kunne jo være, man havde haft lejlighed til at læse lidt på teksten siden hen – om Danfoss-dommen, hvor arbejdsgiverne lavede en lønstatistik. Det er den, som Det Konservative Folkeparti afskaffer nu. Hvem har gavn af den lønstatistik, de afskaffer? Hvem er det? Hvad er konsekvenserne af det? Hvem har gavn af deltidsloven? Hvem har gavn af barslen? Hvem har gavn af alle de forskellige forslag, vi ser på de her områder?

Alt peger i én og samme retning: Det er kvinderne, de marginaliserede og de lavestlønnede, man straffer med det her. Det er altså liberal tankegang, og det står man heroppe og siger.

Samtidig siger man: Vi skal søreme også gøre noget ved det og det og det og det. Men man har ikke et eneste forslag til det. Derfor tror vi ikke på, at V og K sammen med deres støtteparti, Dansk Folkeparti, kan løfte den opgave, det er at sikre, at vi får mere lighed i dette samfund.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

De Konservative vil på lang sigt give bedre vilkår for de svageste end socialisterne vil. Tja bum. Hvor lang tid skal vi vente?

Der er nogle folk, der helt konkret bliver ramt af det her forslag, og som får mindre udbetalt i pension, end de ellers ville have fået. Det er jo så ikke de folk, der kommer til at få det bedre på grund af De Konservative; tværtimod får de det dårligere, end de i forvejen har det. Det var så

den ene del af lovforslaget, hvor jeg kan høre, at der er bred enighed om, at den asociale model er den konservative.

Så synes jeg, vi skal gå videre til den næste del, for det er jo ikke sådan, at folk får det ud, som de har betalt ind. Ministeren har jo i et svar erkendt, at sådan er det ikke. Den rigeste betaler mindre ind til denne her opsparingsordning, end den fattigste gør – mindst ind, men den rige får det samme ud. Det kan da ikke være rigtigt. Er det så også konservativ politik, at ikke nok med, at det er en asocial ordning, det er også en ordning, der skal begunstige de rige, så de får mere ud af det. Ikke bare 600.000 kr. ekstra får de, mens de fattigste taber 80.000 kr., nej, det skal også være billigt for dem at få fingre i de 600.000 kr. Det er da en mærkværdig form for borgerlig politik.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg synes, at der fra de borgerlige ordførere, herunder hr. Lars Barfoed, i dag er tale om en lidt lemfældig omgang med ordet retfærdighed.

Den konservative socialminister – det er den betegnelse, der på en eller anden måde klæder ministeren bedst af de to hverv, hun varetager – har jo faktisk i dag sagt i Folketingssalen, at problemet omkring pensionsopsparing er, at kvinder arbejder mindre, og at de generelt tjener mindre, hvorfor der selvfølgelig er behov for også at snakke om fordelingspolitik i forhold til pensionsalderen. Det har den konservative minister erkendt; jeg ved ikke, om den konservative ordfører vil erkende det samme.

Vi andre har vidst det her længe, og vi ved også, at det er et faktum, at forskellen nu vil forøges, for regeringen har gennemført en forlænget barselorlov, som tvinger endnu flere kvinder hjem, og man vil nu også tvinge kvinder på deltid. Derfor er det nødvendigt at diskutere omfordeling også i forhold til pensionsalderen.

Derfor skal jeg bare spørge hr. Lars Barfoed, om vi skal forstå debatten i dag således, at mennesker med en ringe placering på arbejdsmarkedet automatisk også skal have en ringere alderdom, og om det ikke bliver den naturlige konsekvens af, at vi har fået os en borgerlig regering.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Må jeg starte med at sige til fru Mette Frederiksen, at fru Mette Frederiksens indlæg indeholdt

så mange provokationer, at taletiden slét ikke levner mig mulighed for at svare på dem alle sammen, f.eks. sådan noget som, at vi var ved at tvinge kvinder på deltid. Vi giver alle mennesker i dette land *mulighed* for at aftale en deltidsordning med deres arbejdsgiver. Og så var der noget med, at det skulle være diskriminerende for kvinder, at vi forbedrer barselorloven. Selvfølgelig er det ikke diskriminerende for kvinder, at vi gør barselorloven bedre både for kvinder og mænd, tværtimod.

At der er behov for omfordeling, er jeg da enig med den konservative socialminister i. Det er imidlertid noget, man gør over skatterne og de sociale ydelser.

Der vil jeg så fortsætte med at sige til hr. Bjarne Laustsen, at denne regering gennemfører og har gennemført en lang række tiltag til gavn for de svageste i det her samfund, og det agter vi at blive ved med at gøre. Så den der melodi med, at socialdemokrater skulle være særlig gode til at tage sig af de svage i samfundet, kan hr. Bjarne Laustsen godt glemme og pakke ind i skabet igen, for den holder overhovedet ikke stik.

Må jeg så sige til fru Pernille Rosenkrantz-Theil med hensyn til spørgsmål 29 og besvarelsen af det: Jeg hørte også, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil refererede det pågældende svar for lidt siden. Derfor har jeg fundet det frem, for jeg tænkte, at det nok kom op igen, når jeg nu havde ordet. Det holder jo ikke stik, når fru Pernille Rosenkrantz-Theil siger, at de rigeste betaler mindre. Selvfølgelig gør de ikke det. Svaret går på, hvor meget man betaler efter skat ud af hver 1.000 kr., men det er jo ikke ensbetydende med, at de, der tjener mest, betaler mindre ind til pensionsopsparingen.

Eksemplet i spørgsmål 29 går på en person, som tjener 1.000.000 kr., og en person, som tjener 160.000 kr. Og man siger så: Ud af hver 1.000 kr., når vi tager højde for skattereglerne, betaler den, som tjener 1.000.000 kr., kun 403 kr. netto efter skat, mens den, der tjener 160.000 kr., betaler netto 612 kr. Hvis man så regner ud, hvad de to rent faktisk indbetaler til ordningen, så indbetaler den person med den høje indkomst 10.000 kr. eller efter skat 4.030 kr., mens den, der har 160.000 kr. i indkomst, betaler 1.042 kr. Så den »rige«, den, der tjener mange penge, betaler selvfølgelig også mere til ordningen og skal derfor også have mere tilbage. Det siger sig selv.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Når man giver sådan nogle kryptiske svar, må man være forberedt på, at der kommer et yderligere spørgsmål. »Jeg kan godt sige hr. Bjarne Laustsen osv., at vi har gjort meget for de dårligt stillede osv.« uden at nævne et eneste eksempel.

Nu skal vi altså have på banen: Hvad er det for nogle tiltag, De Konservative og regeringen har gjort for de dårligst stillede i dette land siden den 27. november sidste år? Hvad er det for nogle forslag?

Hvis hr. Lars Barfoed skulle finde et eneste eksempel, så vil jeg godt høre, om det er noget, der opvejer de andre 5-6 ting, som vi har nævnt: statistik, deltid, SP-ordningens ophævelse osv. Er alle de forskellige ting noget, der opvejer det her? For det er da ret interessant, hvad det er, man har gjort.

Kl. 13.55

Jeg håber ikke, hr. Lars Barfoed vil bruge samme problematik, som Dansk Folkeparti har brugt, nemlig at sige: Vi har stemt for SP-ordningen, hvor vi tager pengene fra de dårligt stillede i dette land, fra kvinderne, de ufaglærte, de hårdtarbejdende kvinder, fordi vi har fået nogle indrømmelser i flygtningelovgivningen.

Er det den politik? Er det det, man kalder, at man har givet noget til de dårligst stillede i dette land? Det er den samme taktik, Dansk Folkeparti bruger, når de indrykker helsidesannoncer i avisen, hvor der står, at man har været med til at stramme udlændingelovgivningen, og så straffer man kvinderne i dette land. Er det den politik? Det vil jeg gerne spørge hr. Lars Barfoed om.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er næsten for meget af det gode at skulle lægge ører til en konservativ ordfører, som forsvaret og lovforslag, der konsekvent rammer først og fremmest kvinder og dernæst alle dem på det danske arbejdsmarked, der har en lav lønindtægt, og som så samtidig endnu en gang påstår, at man er en regering, der forsvaret de svageste i det her samfund. Det er ikke til at holde ud, at man ikke på et eneste område ønsker handling bag de ord, man har sagt til de danske vælgere.

Jeg vil gerne her fra talerstolen berette lidt for hr. Lars Barfoed om den prioritering, der sker i mange danske familier. Det er nemlig sådan, at kvinder i Danmark generelt er ringere uddannet og har en dårligere tilknytning til arbejdsmarke-

det og en markant dårligere løn, og derfor vil en forlænget barselorlov og tvangsinstrumenter i forhold til deltid betyde, at endnu flere kvinder vælger barsel og deltid, fordi de har en ringere løn.

Det er det regnestykke, som familien Danmark lever med hver evig eneste dag, det er bundlinjen, der er det væsentlige. At man så oven i købet også skal have en dårligere alderdom, er da sølle.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil for sin tredje og sidste korte bemærkning til hr. Barfoed.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg ved godt, at de her lovforslag er meget tekniske, men det er jo relativt i forhold til, hvor meget de har betalt ind, hvor meget de procentvis får ud i forhold til, hvad de har betalt ind. Det er jo det, vi taler om.

Det er jo klart, at den rige, som betaler ind ifølge denne her ordning, har betalt flere kroner og øre ind. Det, jeg taler om, er: Hvor meget betaler man ind som procent af sin løn i forhold til, hvad man får ud? Og der er det sådan, at det for den, som betaler topskat, vil være en billigere ordning end for den anden. Det vil jeg gerne bede hr. Lars Barfoed om at bekræfte. Ministeren har allerede bekræftet det i svaret, så jeg er bange for, at hr. Lars Barfoed har misforstået ministerens svar på det her område.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Til hr. Bjarne Laustsen og for så vidt også til fru Mette Frederiksen: Jeg synes allerede, at der er rigelig dokumentation for, at en liberal-konservativ regering langt bedre forstår at sætte handling bag ordene, når det gælder om at gøre noget for de svage i samfundet.

Regeringen har jo allerede på en række områder taget initiativer og gennemført forslag, der sikrer de ældre bedre hjemmehjælp og sikrer et bedre sundhedsvæsen, hvor der er behandling til de syge. Vi har genindført efterlevelsespensionen, vi har indført ledsagerordning osv., osv. Der er en lang række forslag. Socialministeren har nedsat et råd, der netop skal se på de særlig svagt stillede her i samfundet. Sådan er der eksempel efter eksempel på, at der ikke mindst på socialministerens område er gjort tiltag, der skal sikre de svage i samfundet, helt

bortset fra den overordnede argumentation, at dette forslag og debatten om det viser, at socialister, derunder en socialdemokratisk regering støttet af Det Radikale Venstre, fjerner drivkraften i samfundet og dermed ødelægger velstanden i samfundet. Vi skaber den velstand, der er nødvendig for også at sikre velfærden.

Fru Mette Frederiksen gjorde specielt opmærksom på kvinders vilkår. Fru Mette Frederiksen sagde, at kvinder er ringere uddannet og har en dårligere løn, og mente så i øvrigt også – og det mener jeg stadig væk er fuldstændig forvrøvlet – at det er for dårligt i forhold til kvinder, at vi indfører en bedre barselorlov. Jeg mener, at både kvinder og mænd må have glæde af, at vi indfører en bedre barselorlov. Men jeg forstår, at fru Mette Frederiksen er imod forbedring af barselorloven, og det er hun af hensyn til kvinderne. Jeg forstår ikke argumentationen.

Med hensyn til ringere uddannelse f.eks. viser det jo netop, at vejen til ligestilling mellem mænd og kvinder ikke findes ved at sige, at nu skal vi alle sammen dele vores pensionsopsparing med hinanden, så alle får lige meget tilbage, uanset hvad vi har indbetalt. Det er jo ikke vejen til ligestilling. De grundlæggende problemer er jo netop forskelle i uddannelse og den slags. Det er jo dér, fru Mette Frederiksen og andre skal sætte ind, og det er jeg helt enig i at man skal gøre.

Kl. 14.00

Må jeg til sidst sige til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, at det altså var fru Pernille Rosenkrantz-Theil, der fra denne talerstol startede med at postulere, at de rige betalte mindst ind til ordningen og fik mest tilbage, og sådan forholder det sig ikke.

Men det er jo korrekt nok, sådan som fru Pernille Rosenkrantz-Theil nu beskriver det, at man procentvis får mere ud af det, fordi man har en skattefordel på grund af topskatten, når man indbetaler. Men så skal jeg lige sige, at det jo ikke er de rige, vi så taler om, for vi taler om alle dem, der betaler topskat. Det er altså alle lønmodtagere, som har en indkomst på over 285.000 kr., og dem regner jeg altså ikke for landets rigeste. Det er vel ca. halvdelen af skatteyderne, vi taler om her. Så det er jo ikke de aller-rigeste, som har fået nogle særfordele ved den her ordning, det er ganske almindelige lønmodtagere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Når man lytter til de borgerlige partiers argumenter i denne sag, er man jo næsten friholdt for at skulle holde en ordførertale, som argumenterer for ens holdninger, for jeg synes sådan set, at både hr. Kristian Thulesen Dahl, hr. Flemming Oppfeldt og hr. Lars Barfoed på glimrende vis forklarede argumenterne for, hvorfor man skal være imod forslaget, og hvorfor det ville være fornuftigt at bevare den eksisterende ordning.

Hr. Lars Barfoed gjorde det jo på den mest overbevisende måde, hvor han siger, at man skal være socialist for at gå ind for solidaritet. Det har han da fuldstændig ret i. Det er også derfor, at vi er nogle, der er ret stolte over at være socialister.

Men så knækker filmen lidt, når hr. Lars Barfoed samtidig siger: Jamen det er de borgerlige, der går ind og gør noget for de svagest stillede grupper i samfundet. Så nævner han det sociale område, hvor der i regeringens finanslovsforslag stort set intet var afsat til de socialt dårligt stillede. Men det lykkedes så satspuljepartierne, Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti, Socialdemokratiet og SF at få skaffet nogle penge til de svagest stillede, som regeringen selvfølgelig stemte for, fordi der ligger et forlig. Men det var da så sandelig ikke noget, som de borgerlige partier gjorde en indsats for at få frem.

Hr. Lars Barfoed understregede også forskellen på en konservativ – jeg tror faktisk, at han sagde en liberalist, men jeg tror, at han mente en konservativ – og en socialist. Forskellen er, at konservative vil gøre noget for de svage og også på andre områder. Så nævnte han eksemplet – nej, det tror jeg nu ikke, at han nævnte, men det vil jeg så lige nævne her, nemlig spørgsmålet om dagpengene, hvor Det Konservative Folkeparti mener, de vil gøre noget for de svageste grupper ved at nedsætte dagpengene for arbejdsløse.

På den måde illustrerer hr. Lars Barfoed på ganske glimrende vis, hvad forskellen er på holdningerne her i samfundet mellem den solidariske indstilling til livet og den mere egoistiske.

Hr. Flemming Oppfeldt var også lidt inde på spørgsmålet om, at når regeringen ønsker at ændre forslaget her, er det, fordi man vil fremme lysten til at spare op. Men det har jo intet med det her forslag at gøre. Der er jo ikke et element eller et gran af lyst i det her. Uanset hvordan man vender og drejer det, er det jo en tvang. Det er jo noget, Folketinget besluttede af hensyn til finansministerens måde at kunne styre økon-

mien på, at man dæmper forbruget lidt, og derfor blev ordningen indført. Det ændrer regeringen overhovedet intet på.

Det eneste, man ændrer her, er spørgsmålet, om det skal være en solidarisk ordning, eller det skal være en egoistisk ordning. Det er jo ikke noget med at give mere lyst til noget som helst. Tvangselementet i opsparringen er der stadig væk. Det er stadig væk 1 pct., der bliver krævet op. Det er mere spørgsmålet om, hvordan det bliver fordelt.

Nu skal jeg ikke forsvare Socialdemokratiet, men hr. Flemming Oppfeldt siger, at intet har ændret sig, bortset fra at Socialdemokratiet er kommet i opposition. Det er selvfølgelig en faktisk ændring, men det er jo også en kendsgerning, at Socialdemokratiet faktisk var medvirkende til at sikre, at ordningen blev solidarisk.

Det var sådan set en forandring i forhold til det kritikpunkt, som hr. Flemming Oppfeldt kom med, da man oprindeligt lavede ordningen, hvor den også blev støttet af de borgerlige partier. Nødvendigtvis, fordi de borgerlige skulle støtte den, måtte den være egoistisk. Til gengæld var Socialdemokratiet også forandringsvillig og kunne dermed se, at det måske var mere fornuftigt at lave en solidarisk ordning, og den lavede man så sammen med SF og Enhedslisten.

Jeg synes, at de argumenter, som hr. Kristian Thulesen Dahl er kommet med, nok er mest slående, og de viser, hvordan det her forslag er skruet sammen. Hr. Kristian Thulesen Dahl siger: Når vi er gået med til det, er det, fordi vi i princippet mener, at det skal være en konjunkturbestemt ordning, som skal fjernes. Hvorfor foreslog man så ikke dét?

Kl. 14.05

Og hvis man mener, at det er en konjunkturbestemt ordning, hvorfor fastholder man så ikke det solidariske princip i den, indtil man kan få den afskaffet. Hvorfor er Dansk Folkeparti med til at lave en ordning, som gør, at de fattige mister på det, og de rige vinder. Det er da ikke noget argument, at man, når man taler om, at det skal være en konjunkturbestemt ordning, så skal gøre den usolidarisk.

Det er da ret ulogisk at sige, at hvis man f.eks. er hjemmehjælper, så skal man miste 50.000 kr. i pension, hvorimod en hjemmehjælper, der bliver politiker, skal have 150.000 kr. mere. Det er da den mest mærkværdige form for argumentation at komme med, altså sige, at de, der har meget, de skal mere gives, mens de fattige skal betale.

Så Dansk Folkepartis ja til at gå med til den her ordning er simpelt hen noget af det mest letkøbte, som man skal lede længe efter. Man er ganske enkelt blevet snøret. Man har ikke rigtig fanget ideen i ændringen af lovforslaget, og så siger man bare som argumentation for at kunne gå med: Jamen vi mener, at det skal være en konjunkturbestemt ordning.

Ja, nuvel, men det kunne man da sandelig også mene, selv om man fastholdt en solidarisk ordning. Derfor forstår jeg slet ikke ideen fra Dansk Folkepartis side i at gå med til en ordning, som i den grad rammer de lavest lønnede og de dårligst stillede i samfundet og forgylder folk, der er på den grønne gren.

Så på den måde synes jeg, at forslaget her er en meget fin illustration af, hvordan Folketinget er delt op; hvilke dele af Folketinget, der tænker mere på sig selv og sine, og så den del af Folketinget, som faktisk også mener, at der skal være et vist gran af solidaritet; at vi også har en forpligtelse til at sikre dem, der har de dårligste lønninger i arbejdslivet, hvilket i øvrigt oftest er de personer, som også har det hårdeste og mest nedslidende arbejde. Det er på mærkværdig vis altid dem, der har den dårligste løn.

At de også skal have den dårligste pension, det er der nu ikke meget logik i. Derfor må jeg sige på SF's vegne, at vi naturligvis ikke kan støtte den ændring af forslaget, som er lagt ind, for vi mener faktisk, at det at være solidarisk er et ret grundlæggende og et ret sundt og et ret godt princip, som vi er stolte af at være bannerførere for.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil godt spørge SF's ordfører, hvordan et SF-pensionsopsparingsland i virkeligheden ser ud. For nu forholder SF sig jo kun reaktionært til det her forslag, men hvordan skal fremtiden i virkeligheden se ud?

Skal fremtiden være kollektive ordninger, eller skal fremtiden være, at der i SF-opsparingsland er plads til individuelle opsparingsordninger? Og hvis der er det, hvad vil SF så gøre for individuelle ordninger? Anerkender SF sådan nogle ordninger, eller er der nogle, der skal udelukkes, hvis man får magt til det en dag?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg kan forstå, at hr. Ole Sohn mener, at socialister er mere solidariske end konservative. Jeg

mener endda, hr. Ole Sohn mente, at han kunne citere mig for at have sagt det. Det har jeg i hvert fald ikke sagt.

Hr. Ole Sohn siger også, at nogle åbenbart kun tænker på sig selv og sine, underforstået den del af Folketinget, som hr. Ole Sohn typisk ikke tilhører, mens andre altså er solidariske; det må jeg forstå er Socialistisk Folkeparti.

Må jeg godt sige, at vi Konservative er dybt solidariske med de svageste i det her samfund. Vi mener bestemt, at de, der tjener penge, ikke mindst de, der tjener mange penge, skal bidrage over skatterne til at sikre gode vilkår for de svageste i samfundet.

Men vi mener ikke, at vi alle sammen skal være lige. Vi mener f.eks. ikke, det er fornuftigt, at vi laver nogle pensionsordninger, der går ud på, at uanset hvor meget man indbetaler til dem, så skal man dele sin pensionsopsparing med alle de andre, så man får lige meget tilbage, uanset hvor meget man har indbetalt, for det ødelægger drivkraften i samfundet.

Det er sådan set et hovedsynspunkt for mig, og når jeg siger, at en liberal-konservativ regering langt bedre varetager de svages interesser, er det, fordi vi forstår at skabe et samfund, hvor der er drivkraft, og hvor der kan skabes velstand, og velstand er altså det, vi alle sammen i sidste ende skal leve af.

Der bliver ikke noget at dele ud af, hvis ikke der er velstand, og det gør vi bedre end socialister, for socialister dræber velstanden ved at dræbe drivkraften ved at gøre os alle sammen lige, og det kommer der ikke noget fornuftigt ud af.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når man hører hr. Ole Sohns ordførertale, går det op for én, at han har været utrolig fraværende i lange perioder af folketingsåret, og det kan måske være lidt besværligt at deltage i debatten på det grundlag. Jeg tror, at mange, der har oplevet denne debat om det, vi her diskuterer, jo udmærket har været klar over – det har jo stået lysende klart alle mulige steder, hvor vi har haft lejlighed til at give det til kende, både her i Folketingsalen og også i medierne – at vi ønsker, at sådan en tvangsordning, som vi her har med at gøre, også får en udløbsdato.

Når man indfører en tvangsordning over for borgerne, hvor de forpligtes til i en eller anden form, uanset om det er 1997-ordningen eller

1998-ordningen, at indbetale 1 pct. af deres løn til en bestemt tvangsordning, så ønsker vi altså også, at det tvangselement skal stoppe på et tidspunkt. Det er måske heri, forskellen ligger på det, hr. Ole Sohn argumenterer for, og det, Dansk Folkeparti står for, at kunne vi dog ikke få det gran af ærlighed ind, at når man gennemfører noget i sit udgangspunkt, der er midlertidigt, så ligger det også i sagens natur, at man stopper tvangselementet på et tidspunkt og siger, at folk frivilligt skal afgøre, om de vil indbetale til en pensionsordning eller ej.

Den udligning, vi så i øvrigt finder er nødvendig af hensyn til de svageste i det her samfund, sker så over skattesystemet, der skal være solidarisk funderet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg anerkender sådan set Dansk Folkepartis argument om, at det er en konjunkturbestemt ordning, og at den skal have en udløbsdato. Det anfægter jeg overhovedet ikke, men det er da bare ikke noget argument for at fjerne det solidariske element i den.

Dansk Folkeparti har jo ikke givet noget argument for, hvorfor Dansk Folkeparti om lidt stemmer for et forslag, som nedsætter pensionsopsparingen for hjemmehjælperne svarende til 50.000 kr., mens politikerne som f.eks. fru Pia Kjærsgaard, hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Ole Sohn skal have 150.000 kr. mere. Den usolidaritet svarer Dansk Folkeparti ikke på.

At det er en konjunkturbestemt ordning, kan man jo diskutere, men jeg tror, at der er et bredt flertal i Folketinget, der har forståelse for, at når man var nødt til at opkræve pengene, var det for at undgå en overophedning af økonomien. Det er jo det problem, regeringen står med nu på grund af skattestoppet, at man ikke kan bruge det instrument længere, og det kan så give nogle alvorlige konsekvenser for økonomien siden hen i år. Det får vi nok lejlighed til at diskutere på anden vis.

De Konservative er solidariske med de svage, siger hr. Lars Barfoed: Ja, men de kan bare ikke give dem nogen penge. Så kan man jo godt være solidarisk, og debatten her handler netop om, hvordan man skal indrette solidariteten. Skal man også vise den i praksis, i handling? Og her gør Det Konservative Folkeparti det stik modsatte.

Man siger: De rige, hr. Lars Barfoed og hr. Ole Sohn, skal have noget mere i pension, mens de

fattige, hjemmehjælperne og de arbejdsløse, skal have mindre. Det er ikke solidaritet i mine øjne, tværtimod. Og så vil jeg i øvrigt gerne lige sige, at dansk økonomi faktisk havde en fantastisk opdriftsperiode i de år, hvor den solidariske ordning virkede, så det har ingen indflydelse på dansk økonomi i negativ retning.

Så til hr. Flemming Oppfeldt: SF's tanke om pension er, at vi skal være solidariske. Samfundet skal også sørge for, at der er pensioner, også gode pensioner, til de dårligt stillede i samfundet. Vi har ikke noget imod individuelle opsparringsordninger, som folk kan supplere med.

Vi er til gengæld ikke særlig varme på, og vi har også ofte været imod det, at man bruger skattesystemet til at give skattebegunstigelser til de rige, så de kan få en ekstra fordel ved at spare op. Det er der ikke særlig meget solidaritet i. De penge kunne bruges bedre til at hæve folkepensionen eller nogle andre ordninger, som havde et solidarisk element i sig.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Ole Sohn og jeg kan have forskellig opfattelse af, hvad det er vigtigt at komme igennem med i forhold til at lave en aftale, men hr. Ole Sohn kan jo ikke se bort fra, at det rent faktisk var muligt for Dansk Folkeparti i forbindelse med aftalen om denne her ordning at få igen, at det er en konjunkturbestemt ordning; at det tvangselement, der er, altså også skal have en udløbsdato; at ideen er, at det er en midlertidig ordning i en bestemt situation, som selvfølgelig også på et eller andet tidspunkt skal stoppe.

Det har så nogle konsekvenser, og det gør, at man ikke gør det med et knips med fingeren, sådan er dét. Det er jo derfor, at det er lagt ind i aftalen, at det er en konjunkturbestemt afgørelse, der gør, hvornår det her skal stoppe igen. Men udgangspunktet må da være, at et tvangselement også stopper på et tidspunkt.

Så kan man spørge om ordningen, så længe den kører, skal være på den måde, der blev aftalt med pinsepakken, eller på den måde, den socialdemokratisk ledede regering gennemførte det tilbage i 1997. Og vi har så accepteret, at det finder sted på den måde fremover, at det er en opsparringsordning og ikke en skat, og en opsparringsordning er altså karakteriseret ved, at der er sammenhæng mellem indbetalinger og udbetalinger.

Det er en skat ikke nødvendigvis, for i en skat tager man et solidarisk udgangspunkt; det går vi ind for; det ønsker vi også skal udbygges. Vi har på mange forskellige måder forklaret, at vi ønsker at udbygge det solidariske system gennem skattesystemet. Men det er gennem skattesystemet, man skal tage vare på det, og ikke gennem en camoufleret opsparringsordning, som reelt er en skat, og det er SP-ordningen, som den er nu.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg fik ikke helt fat i, hvornår det var, at Dansk Folkeparti har fået igennem, at ordningen stopper. Når det er hovedargumentet for, at man går væk fra den solidariske ordning og over til, at de rige skal have på bekostning af de fattige, må der jo være en eller anden udløbsdato for Den Særlige Pensionsopsparing. Kan Dansk Folkeparti give en garanti for, at den udløber på en bestemt dato? For er den konjunkturbestemt, har vi jo gode konjunkturer nu, og regeringen går ind for et skattestop. Hvorfor sløjfer man den så ikke nu? Den bliver jo ikke sløjfet med lovændringen her. Det eneste, man ændrer her, er, at man går væk fra det solidariske princip og over til en individuel opsparring, som gør, at de rige får mere på bekostning af de fattige.

Det undrer mig bare i forhold til den retorik, som Dansk Folkeparti har brugt i valgkampen som den lille mands parti, at når man handler, så gør man det stik modsatte, og det forstår jeg bare ikke. Vi kan så have forskellige opfattelser af, at man siger ét før valget og noget andet efter valget, men jeg forstår det simpelt hen ikke.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Thulesen Dahl for den tredje og sidste korte bemærkning til hr. Ole Sohn.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Spørgsmålet er, om mine pædagogiske evner rækker til at få hr. Ole Sohn til at forstå det.

Så længe denne her ordning fortsætter, har vi accepteret, at den fortsætter som det, man kalder den, nemlig en opsparringsordning og ikke en skat. Vi arbejder så for, at vi gennem skattesystemet i højere grad sørger for, at de svageste i vores samfund får deres del af kagen. Det er, mener jeg, rimeligt at lave den sondring, så længe den her ordning fortsætter.

Så har vi været meget opmærksomme på at få skrevet ind, at det er konjunkturerne, der afgør, hvornår denne her ordning kan afskaffes igen, for hvis der ikke står noget om det, er det jo bare en ordning, der fortsætter. Selvfølgelig er der ikke sat nogen dato på, altså at på den dato stopper ordningen, for det kan man selvsagt ikke gøre. Sådant fungerer det jo desværre, når vi taler om de milliardophobninger, som hr. Ole Sohn har været med til at sikre.

Vi så det også tidligere med Den Sociale Pensionsfond. Hvad endte den med? Da man først fik formuen bygget op, hvad skete der så? Ja, så forgreb politikerne sig på Den Sociale Pensionsfond. Vi vil undgå, at det samme sker med denne ordning. Vi vil sikre, at folk har deres penge, og at det ikke er noget med, at politikerne kommer rendende, når der er penge nok i kassen, og så forgriber sig på pengene.

Så det er en vigtig øvelse at sikre, at der ikke kommer til at ske det samme, som andre partier har været ansvarlige for skete med Den Sociale Pensionsfond.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti har bekræftet, at der ikke ligger nogen udløbsdato for Den Særlige Pensionsopsparing, den kører videre. Den ene procent er stadig væk tvangsopsparing, og det er kun det solidariske element, der forsvinder. Men så kan jeg forstå på Dansk Folkeparti, at man i andre sammenhænge sørger for at imødekomme de dårligst stillede grupper.

Vil det sige, at der bliver bedre muligheder for at sikre ordentlige forhold for de lavtlønnede kvinder, når man nu medvirker til at fjerne lønstatistikkerne? Medvirker man til at skabe bedre forhold, når man nu fremmer deltidsbeskæftigelse, osv., osv.? Hvor er det, Dansk Folkeparti giver erstatning for, at man vil tage penge fra de dårligst stillede i Den Særlige Pensionsopsparing og give dem til de rige? Det ville man så kompensere andre steder, men det har man jo ikke gjort. Dansk Folkeparti har jo ikke leveret et eneste bevis, hverken i finanslovforhandlingerne eller i øvrigt i denne her folketingssamling, på, at man har sørget for at give de dårligst stillede nogle bedre forhold. Og slet ikke, hvad angår pensionsforholdene.

Derfor er det rent mundsvejr, når Dansk Folkeparti medvirker til det her. Det er jo ærligt nok, men det er da noget, man må gå ud og forklare vælgerne. Men hvis ikke Dansk Folkeparti

vil gøre det, så skal jeg love, at vi nok skal medvirke til det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Sohn, det er ikke en ordførertale, men en besvarelse på 1 minut.

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil som ordfører.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal indlede med at sige, at Dansk Folkeparti også brillerede ved at stemme imod forslaget om at hæve folkepensionen, som Enhedslisten havde til finansloven. Så det er virkelig ikke pensionisternes parti, vi har fået ind med 22 mandater.

Kl. 14.20

Regeringens forslag, som Dansk Folkeparti støtter, går ud på, at Den Særlige Pensionsopsparing ændres, så omfordelingen fra rige til fattige pensionister fjernes. Den fattige pensionist vil derfor i fremtiden få 82.000 kr. mindre end under den gamle ordning, og den rige pensionist får en gevinst på 600.000 kr.

I Enhedslisten er vi af den opfattelse, at der er pensionister i Danmark, der har brug for at få nogle flere penge at rutte med. Der er simpelt hen for mange pensionister, der har knoklet et helt liv og har betalt skat, og de skal i dag i deres alderdom vende hver evig eneste krone for at få pengene til at slå til. Det synes vi er forkasteligt. Derfor mener vi, at folkepensionen skal sættes op, og derfor mener vi også, at denne her ændring af Den Særlige Pensionsopsparing er skandaløs. Den rammer jo netop de pensionister, der i forvejen har for lidt, på trods af at de har betalt skat et helt liv.

Regeringen påstår, at ændringen er retfærdig, fordi enhver med den nye lov vil få nøjagtig det, de selv har betalt. Krone for krone, siger regeringen. Men sådan er det jo ikke, og det har ministeren siden andenbehandlingen også indrømmet i et svar til mig.

Indbetalinger til pensionsordningen trækkes jo fra i den skattepligtige indkomst, og sådan et fradrag er selvfølgelig mest værd for den højt-lønnede.

Ministeren skriver i sit svar: Pr. 1.000 kr. af indkomsten, som skatteyderen binder i en opsparingsordning, skal der betales indkomstskat på 388 kr. og 597 kr. af det indskudte indkøbsbeløb for henholdsvis en lavtlønnet og en højt-lønnet. Dette indebærer, at den lavtlønnede giver afkald på et her og nu-rådighedsbeløb på 612

kr., mens den højtlønnede giver afkald på et rådhedsbeløb på 403 kr.

Oversat til almindelig dansk betyder det, at det ganske simpelt ikke er rigtigt, når regeringen siger, at der er tale om en krone til krone-ordning. Den lavtlønnede får langt mindre ud af ordningen pr. krone, end den højtlønnede gør. Det er altså en dyrere ordning for den lavtlønnede end for den højtlønnede, og jeg synes, det ville være rart, hvis ministeren ville træde nærmere og komme op på denne talerstol og fortælle den danske befolkning, herunder specielt de pensionister, der taber penge på denne her ordning, hvordan ordningen reelt hænger sammen. Det ville være rart, om ministeren ikke blot gjorde det i et svar på et spørgsmål, jeg har stillet, men faktisk trådte nærmere og gjorde det for åben skærm.

Så synes jeg også, det ville være rart, hvis ministeren her på talerstolen ville bekræfte, at den her ændring af Den Særlige Pensionsopsparing vil gå særligt ud over kvinder i Danmark, bl.a. fordi kvinder bruger en større del af arbejdslivet på barsel, og fordi kvinderne generelt har et løn efterslæb.

Eftersom regeringen ikke er kommet med noget som helst bud på, hvordan vi kan ændre på de to forhold, er det her fortsat den eneste mulighed for at sikre kvinderne en værdig alderdom.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg kan forstå, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil er stærkt begejstret for ministerens svar på spørgsmål nr. 29. Jeg tror, det nu er tredje gang under denne debat, vi har fået det læst op af fru Pernille Rosenkrantz-Theil, så nu kender vi efterhånden ordlyden af det og er i stand til alle sammen, tror jeg, at citere det uden at læse det op.

Men jeg vil gerne bede fru Pernille Rosenkrantz-Theil om at bekræfte, at den omfordelingsvirkning, som fru Pernille Rosenkrantz-Theil omtaler, slet ikke har noget at gøre med det her lovforslag. Den har at gøre med skatte-reglerne. Altså at den, som betaler topskat, fordi vedkommende har en indkomst over 285.000 kr. netto efter skat, indbetaler mindre.

Og den effekt er fuldstændig den samme med den ordning, vi nu indfører, som den er med den eksisterende ordning. Den skattemæssige effekt, der betyder, at den, der betaler topskat, reelt efter skat betaler mindre, er altså den samme, uan-

set hvordan vi skruer pensionsordningen og lovgivningen om den sammen.

Vil fru Pernille Rosenkrantz-Theil ikke bekræfte det over for mig?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det er helt utroligt, som hr. Lars Barfoed og jeg kan blive enige i dag: Jo, det er fuldstændig korrekt. Men den store forskel er, at tidligere fik den fattigste pensionist jo et langt, langt større beløb ud igen. Det vil sige, at man langt kompenserede for, at vedkommende betalte mere ind krone for krone, for rådighedsbeløbet var anderledes.

Den lovændring, man laver nu, vil jo betyde: Ikke nok med at man betaler mere ind i forhold til sit rådighedsbeløb, man får også langt mindre ud, end man gjorde i den gamle ordning. Det er jo der, jeg ser problemets kerne.

Kl. 14.25

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er en lang og ideologisk præget debat, vi har haft om det her. Der er da selvfølgelig ideologi i det. Det var vist Venstres ordfører, der beskæftigede sig med ordet retfærdighed. Retfærdighed er jo et begreb, der kan vurderes på mange måder. Det er jo rigtigt, at hvis man betaler lige så meget ind, som man får tilbage, er det en form for retfærdighed. Men vi ønsker i denne sammenhæng at snakke om social retfærdighed eller solidaritet, og det er noget helt andet.

Det er klart, at med det system, der ligger nu, er der tale om en omfordeling af kroner i samfundet. Og det mener vi at der er en god anledning til i det lovforslag her.

Ved førstebehandlingen trådte jeg vande, for vi har tidligere støttet, at det skulle være på den måde, som regeringen nu vil have det tilbageført til. Men jeg sagde ved førstebehandlingen, at vi ville se, hvordan den samlede sociale profil af regeringens finanslov ville være, inden vi tog endelig stilling til det her. Den bedømmer vi altså til, at vi nu stemmer imod forslaget her, altså vil fastholde den solidariske model, hvilket vi jo kun er et mindretal, der vil.

Det var da vist den konservative ordfører, der var oppe og snakke om socialister kontra borgerlige; om socialister var socialt ansvarlige eller ville gøre mindre eller mere for de svageste. Vi er hverken socialister eller ansvarlige, undskyld, vi er hverken socialister eller borgerlige, vi er faktisk ansvarlige. Det var det, der var pointen i det. Vi mener egentlig, at der er anledning til

omfordeling, for der var altså nogle sociale negative tiltag i finansloven. Vi mener faktisk, at folkepensionen er for ringe, og der er for mange af dem, man her tager fra, der kun har folkepensionen.

Så siger Venstre, at ved at tage penge fra de svage vil man motivere dem til at spare op. Det er da godt nok et argument, der vil noget. Kunne man ikke finde noget mere at tage fra dem, så de fik yderligere lyst til at spare op? Hvad de så skulle spare op af, det har jeg lidt svært ved at finde ud af, men de kunne måske gå hen og låne til det? Jeg ved ikke, hvordan det ellers skulle kunne lade sig gøre. Jeg synes nok, at det er et noget tyndt argument.

Så vi går altså imod regeringens forslag, for vi synes, at der er en god anledning til at foretage en retfærdig omfordeling i samfundet.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Til fru Rosenkrantz-Theil vil jeg bekræfte det svar, jeg har givet i spørgsmål nr. 29 og så også henholde mig til den forklaring, som hr. Lars Barfoed gav. Det er ikke i kraft af det her lovforslag, at skattereglerne ændres.

Hr. Bjarne Laustsen stillede mig et konkret spørgsmål vedrørende tilbagevirkende kraft, og der vil jeg lige citere fra svar på spørgsmål nr. 10, hvor Justitsministeriet har udtalt:

»Som det fremgår ovenfor, har den foreslåede ændring ifølge lovforslaget virkning for godskrivningen i december 2002 af indbetalte beløb for indkomståret 2001. Da loven – efter lovforslaget – først skal træde i kraft den 1. juni 2002, skal loven således efter ikrafttrædelsestidspunktet (håndhævelsestidspunktet) anvendes af myndighederne på kendsgerninger, der ligger forud for lovens ikrafttræden.

Ud fra almindelige retssikkerhedsmæssige betragtninger giver det anledning til principielle betænkeligheder at gennemføre love af bebyrdende karakter, der tillægges retsvirkninger forud for kundgørelsen.

Baggrunden for de anførte retssikkerhedsmæssige betænkeligheder kan noget forenklet beskrives således, at enhver borger i princippet bør være i stand til at sætte sig ind i de retsregler, der til enhver tid tilsigter at regulere hans adfærd, således at den enkelte bliver i stand til at indrette sig herpå.

De bidragsnydere, der nyder godt af omfordelingen af de beløb, der indbetales til den særlige pensionsordning, har imidlertid som anført

ovenfor ikke på forhånd kendskab til det beløb, der vil blive godskrevet deres konti. De pågældende har endvidere ikke selv nogen indflydelse på, hvilke beløb der vil blive godskrevet deres konti som følge af omfordelingen. På denne baggrund er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke tale om, at de berørte borgere har kunnet indrette sig i tillid til lovgivningen på en sådan måde, at lovforslagets tilbagevirkende kraft giver anledning til retssikkerhedsmæssige betænkeligheder.«

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Nu kunne det måske være hensigtsmæssigt, at ligestillingsministeren også havde kendskab til det papir, som jeg godt kendte, nemlig svar på spørgsmål 10. Jeg forstår, at det ikke har været en af de sager, der har været drøftet vældig meget i regeringen, for så ville alle ministre jo have haft kendskab til det svar: Netop at vi ønsker at forringe vilkårene for de dårligst stillede i dette land, og det kan ikke gå hurtigt nok. Derfor gør vi det med tilbagevirkende kraft. Det er det, der står i det papir.

Kl. 14.30

I al anstændighed, hvis man har sådan noget, og uanset at vi kan være uenige om, hvordan man skal lave omfordeling i vores samfund, så behøver man da strengt taget ikke at lave det med tilbagevirkende kraft. Man kunne jo simpelt hen have gjort det, at man havde ventet til år 2002 med at ændre på de forhold. Næ, man skulle have fingrene i de penge, som folk har indbetalt allerede i år 2001. Det er skammeligt, at man laver lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Jeg er helt med på, at man har reddet sig ud af det ved, at Justitsministeriet har sagt, at det er så lille et beløb, at det ikke er værd at snakke om, og derfor er der ikke nogen problemer i forhold til grundlovens sikring af de her midler. Men det eneste, der står i svaret, er: Vi ønsker at tage fra de fattigste, og det kan ikke gå hurtigt nok. Det er essensen af ministerens svar.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 56 stemmer (V, DF og KF) mod 48 (S, SF, RV, EL og KRF).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 59:**Forslag til lov om ændring af lov om planlægning og lov om Hovedstadens Udviklingsråd. (Ændring af reglerne om landzoneadministrationen og reglerne om planlægning til butiksførmål).**

Af miljøministeren (Hans Christian Schmidt).
(Fremsat 24/1 2002. Første behandling 6/2 2002. Betænkning 15/5 2002. Anden behandling 23/5 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):**

I dag tredjebehandler vi lovforslag nr. L 59. Når jeg har bedt om ordet fra starten, er det, fordi jeg føler trang til med det samme at slå fast, at jeg stærkt skal beklage, at der er nogle, der har for søgt ligesom at sprede nogle oplysninger om faktuelle forhold, som man har kaldt dem, fra selve lovforslaget, som jeg i hvert fald ikke kan nikke genkendende til, og som jeg ikke mener har udgangspunkt i lovforslaget. Det er synspunkter som f.eks., at der kommer til at stå huse på bakketoppe og ved havet i titusindvis.

Jeg kan se, at hr. Holger K. Nielsen ikke er i salen, og det synes jeg er beklageligt, når jeg har kunnet læse i flere indlæg, at man mener, at netop nogle synspunkter om, at det giver ar i naturen, ville gøre, at man kan sige, som jeg tror SF har gjort, noget om en folkeafstemning. Der skal jeg selvfølgelig beklage, at vi ikke kan få den debat.

Men jeg vil bare gerne starte med i hvert fald at slå fast, at når man påstår, at der efter lovændringen må bygges boliger overalt i det åbne land, ved strande og på bakketoppe, hvor der er en smuk udsigt, er det forkert. Det står ikke i forslaget, og det er der på ingen måde lagt op til. Tværtimod går lovforslaget ud på, at boligerne

enten skal indrettes i en eksisterende bygning eller opføres i tilknytning til ejendommens hidtidige bebyggelsesarealer.

Det er jo sådan, at hvis den nye bolig ikke ønskes opført i tilknytning til de hidtidige bebyggelsesarealer, kræves der en landzonetilladelse. Og der vil jeg kun sige, at vi jo bruger planlovens § 36, stk. 2, som efter lovforslaget også omfatter bl.a. de aftægts- og medhjælperboliger, der kan opføres på landbrugsejendomme over 30 ha. Når kommunalbestyrelsen skal give en landzonetilladelse til placeringen og udformningen af en aftægts- eller medhjælperbolig, er det de gældende regler om sådanne tilladelser, der skal anvendes. Og der vil jeg gerne gøre opmærksom på, at planlovens § 36, stk. 2, primært tager sigte på at beskytte de landskabelige værdier.

Vi kan også kigge i den gældende landzonevejledning. Der står om bestemmelsen i § 36, stk. 2: »Bestemmelsen giver landzonemyndigheden mulighed for at foretage en konkret vurdering ud fra miljø- og naturmæssige, landskabelige og trafikale hensyn, således at der opnås den bedst mulige beliggenhed og udformning af bygningerne, f.eks. i form af vilkår for tilladelsen.« Det er side 33 i vejledningen.

Kl. 14.35

Så kan man sige – og det var jo også oppe i debatten, sidst vi diskuterede det – hvis vi nu ser på aftægts- og medhjælperboliger på landbrugsejendomme under 30 ha og andre boliger, så kræver de efter de almindelige regler en landzonetilladelse. Og der kunne det jo have været dejligt, hvis denne debat havde indeholdt, at nogen ville have læst lidt op fra den vejledning. Jeg indrømmer, at det jo forudsætter, at man kender den. Men hvis man kender den, ville man have kunnet læse op af vejledningen, hvordan det forholder sig med den slags byggeri. Jeg skal læse op fra vejledningen side 43: »Om sådanne boliger siges der bl.a. følgende i landzonevejledningen: Det gælder generelt, at enligt beliggende enfamiliehuse ikke bør tillades i det åbne land. I forlængelse heraf gælder, at også lokalplanlagte boliger i landzone bør udlægges i tilknytning til landsbyer.«

Bliver der ændret ved det? Nej, og det ved man godt. Der er nemlig stillet spørgsmål, og der er givet svar. Man ved godt, at det bliver der ikke ændret ved. Derfor kan jeg jo overraskes over, at vi alligevel skal lægge øre til, at nu skal man altså kunne bygge ude i det åbne land. Det er overraskende. Man ved udmærket godt, at